

Μάρτιος. Ήρθε η άνοιξη. Τα πουλάκια κελαηδάνε και τα λουλούδια ανθίζουν. Τα δερμάτινα μπαίνουν στη ντουλάπα, ενώ η γκόμενα σου σε τραβολογάει να πάτε για ψώνια, αφού λέει ότι δεν έχει τίποτα να φορέσει. Ο περιπτεράς φέρνει δειλά δειλά τα πρώτα παγωτά (που παλιά τα μετράγαμε και κρατούσαμε λογαριασμό μαζί με το «πόσα μπάνια έκανες φέτος») και το κρύωμα караδοκεί σε κάθε γωνία, μιας και ξεθαρρεύουμε απότομα. Έτσι είναι. Πρέπει να ζεις επικίνδυνα...χωρίς ζακετάκι.

Μια τέτοια ανοιξιάτικη μέρα λοιπόν, ξεκίνησα μια κουβέντα με ένα φίλο, καθηγητή μουσικής και κιθάρας για την ακρίβεια. Πιάσαμε (κλασικά) την κλάψα και τη γκρίνια για τη νεολαία, που δεν ακούει μουσική και δε μελετάει, για τις μπάντες που δε βγάζουν πια αξιόλογα άλμπουμ (εκτός από τη δικιά μας βεβαίως) και για τη δισκογραφική βιομηχανία που τα έχει κάνει όλα ίσωμα. Τώρα που το βλέπω από κάποια απόσταση ήμασταν σαν τους γέρους από το Muppet show ένα πράγμα!

Πηγαίνοντας η κουβέντα όμως και στριφογυρνώντας μέσα στα κλισέ της, τις προσωπικές μας μισαλλοδοξίες, την «στραβοξυλιά», την ξεροκεφαλιά και το μηδενισμό που μας δέρνει ώρες ώρες, πέσαμε πάνω σε μια ενδιαφέρουσα παρατήρηση. Πόσα déjà vu έχουμε πάθει στις συναναστροφές μας, αυτός με νεόκοπους μαθητές και εγώ με μουσικούς στο στούντιο. Πόσες φορές έχουμε γνωρίσει τον [«έντεχνο» πλιατσικολόγο τροβαδούρο](#) , τον [progre](#)

ssive μπουρμπουλήθρα κιθαρίστα

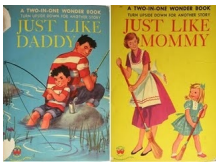
, ΤΟΥ

trendy Γλυφαδιώ τη pop-rocker

και ΤΟΥ

‘80s κλασικομεταλά με το αμάνικο τζιν γιλέκο και την αφάνα στη μασχάλη να πετάγεται

;

Θα μπορούσα να αφιερώσω μια-δυο παραγράφους και να σπάσουμε λίγο πλακίτσα με τα παραπάνω τυπάκια, αλλά από τη μία για καθέναν έχω αφιερώσει πάνω-κάτω ένα άρθρο και από την άλλη κάνω σιγά σιγά στροφή στην ποιότητα. (Κάτι σαν τον Blackmoore που άφησε τις γαμάτες ροκ μπάντες που είχε για να γράφει νερόβραστες μεσαιωνικές κλασικούρες του κώλου.)

Anyway! Στο θέμα μας. Δεν ξέρω αν αυτή είναι μια ροπή γενικά του ανθρώπινου είδους, των Ελλήνων ή απλά των μουσικών, αλλά σίγουρα υπάρχει μια ροπή προς την εκπλήρωση στερεότυπων. Αν ρίξατε μια ματιά στις παραπομπές ή είχατε διαβάσει αυτά τα παλαιότερα άρθρα θα συνειδητοποιήσατε ότι ξέρετε πολύ κόσμο που έχει ακριβώς αυτά τα ίδια χαρακτηριστικά σε ό,τι έχει να κάνει με τη μουσική κατά πρώτον και με την προσωπικότητα κατά δεύτερον.

Σίγουρα δεν είναι καλό δείγμα χαρακτήρα να δημιουργείς στερεότυπα και να βάζεις εκεί τους ανθρώπους. Όπως βλέπετε το κάνω συχνά, για να κάνω κριτική, χιούμορ ή σάτιρα, αλλά πάντα με τις καλύτερες προθέσεις. Guilty as charged! Αλλά πραγματικά είναι πολύ χειρότερο να εκπληρώνεις αυτά τα στερεότυπα, να ανήκεις (σχεδόν συνειδητά πολλές φορές) σε αυτά και να τα αναπαράγεις.

Διορθώστε με, αν κάνω λάθος, αλλά πόσες φορές έχετε πάει σε κάποιο καφέ-καφενείο-μπαρ-κωλότρυπα-whatever με «έντεχνη» ζωντανή μουσική που δυο παλικαράκια, παίζουν πάντα τα ίδια τραγούδια, από Em, με την ίδια αδεξιότητα,

τραγουδώντας με την ίδια προφορά και γράφοντας δικά τους ολόιδια κομμάτια;

Πόσες φορές έχετε πέσει σε βίντεο «progressive» τεχνικών μουσικών που το μόνο που κάνουν είναι να καυχούνται για το πόσο γρήγορα παίζουν τα ίδια ποζεράδικα σολίδια με λίγα bpm πάνω κάτω ο καθένας; Πόσες φορές είχατε την ατυχία να ακούσετε στο ραδιόφωνο το νέο hit της νέας σούπερ ελληνικής mainstream pop-rock μπάντας που ακόμα δεν πληροφορήθηκε πως οι Oasis δεν είναι πια στη μόδα και πρέπει να σταματήσουν να τους αντιγράφουν (και να κουρέψουν τα μαλλιά που πέφτουν στα μάτια τους επιτέλους); Ή, τέλος, πόσες φορές λυπηθήκατε τα 7 ευρώ που δώσατε για τη μπύρα (+εισιτήριο έτσι;) σε κάποιο live του στάνταρ Smoke on the water-Man on the silver mountain-Paranoid συγκροτήματος “classic rock” διασκευών, που τα δικά του είναι καλαμπόρτζικες αντιγραφές με (Jesus Christ) ελληνικό στίχο;

Για να μην παρεξηγηθώ, δε θεωρώ ότι δεν αξίζει να παίζεις αυτές τις μουσικές, ή ότι όποιος τις γουστάρει κάνει κάτι λάθος ή είναι κατώτερος. Όλοι περάσαμε από διάφορες τέτοιες φάσεις και είμαστε και ακόμα. Και ο καθένας μπορεί να κάνει ό,τι θέλει και να παίζει ό,τι θέλει!

Το θέμα όμως είναι ότι στη μουσική, η πρωτοτυπία είναι βασικό χαρακτηριστικό της δημιουργικής διαδικασίας. Ταυτόχρονα όμως έχουμε όλοι και τις επιρροές μας. Πώς όμως με δεδομένες επιρροές θα καταφέρουμε να κάνουμε κάτι πρωτότυπο; Εδώ μπαίνει κάτι που τα σχολεία το μισούν και το ξορκίζουν σαν κατάρρα. Η tv προσπαθεί να μας κάνει να ξεχάσουμε την ύπαρξη του, και το πολιτικό σύστημα θέλει απλά να το αντικαταστήσει. Λέγεται κριτική σκέψη.

Αυτό το μικρό πραγματάκι που λείπει από πολλές εκφάνσεις της ζωής μας, πιο πολύ από όσο νομίζουμε, είναι αυτό που διαχωρίζει τον μουσικό από τον τύπο στο πόστερ πάνω από το κρεβάτι του. Είναι αυτό που σε κάνει να σκεφτείς ότι ωραία τα κομμάτια των Κατσιμίχα, αλλά γράφτηκαν, τέλος, πάπαλα, και όσο και να σου αρέσουν πρέπει έχοντας τη γνώση που αποκόμισες από αυτά να γράψεις κάτι άλλο. Διαφορετικό. Μπορεί να χρειαστεί να μάθεις να παίζεις και μπαρέ, θα πονέσουν και λίγο τα χεράκια σου, αλλά δεν παθαίνεις τίποτα. Ωραίες οι ταχύτητες και τα ποζεριλίκια αλλά οι πραγματικά μεγάλοι μουσικοί που τα παίζουν τα χρησιμοποιούν απλά σαν ένα εργαλείο για να βγάλουν τις μελωδίες που έχουν στο κεφάλι τους. Γράψε κανένα κομμάτι, ή έστω κάτι με μελωδία, δομή και ειρμό και βάλε και 5 λεπτά shredding να ξεδώσεις. Χαβαλέ έχει το hype και να (νομίζεις) ότι πιάνεις την καλή με ένα radio-hit που βγήκε από γραμμή παραγωγής, αλλά κανείς δε θα σε πάρει στα σοβαρά και την άλλη βδομάδα θα είσαι ξεχασμένος. Ασε λίγο το eyeliner από το κουλό σου και κάνε κάτι που πρώτα εσύ θα αισθάνεσαι περήφανος, χωρίς να σκέφτεσαι ποιος θα το

ακούσει και αν θα πουλήσει. Καύλα να παίζεις και να αντιγράφεις τις ριφάρες που άλλοι ανακάλυψαν, αλλά είσαι μεγάλο παιδί πια και πρέπει να τραβήξεις το δρόμο σου κόβοντας τα καραγκιοζιλίκια. Ανακάτεψε λιγη διαφορετική μουσική στο γεμάτο λακ μυαλό σου και θα δεις, καλύτερες ιδέες θα κατέβουν.

Αυτό είναι λοιπόν όλο το νταραβέρι folks. Είναι όμορφο πράγμα να θαυμάζεις κάποιον, ένα είδος μουσικής, ένα lifestyle και να θες να ταυτιστείς με αυτό. Αλλά κάπου πρέπει να σκεφτείς, ότι κάνοντας μουσική, ή οποιαδήποτε τέχνη πρέπει πρώτα απ' όλα να εκφράσεις τον εαυτό σου, με τον δικό σου τρόπο. Σταμάτα να σκέφτεσαι τι θα έλεγε μετά ο τάδε, ή τι ακόρντο θα έβαζε εδώ ο παραδίπλα. Διάλεξε τα πράγματα που γουστάρεις από τα πρότυπα σου, κρίνε και πέτα ότι νομίζεις ότι δε σου κάνει. Βάλε μαζί και τον εαυτό σου στο μίξερ και δοκίμασε να φτιάξεις ένα διαφορετικό γλυκό. Κακά τα ψέματα, τα καλύτερα γλυκά ίσως να έχουν φτιαχτεί ή απλά μπορεί εμείς να μην καταφέρουμε να κάνουμε κάτι τέτοιο ποτέ. Όμως μια διαφορετική γεύση πάντα θα έχει θέση σε διάφορα τραπέζια, σε αντίθεση με φτηνές απομιμήσεις που πάντα θα μένουν στο ράφι για χάρη του original.

Κείμενο: Θάνος Λυμπερόπουλος

Περισσότερα άρθρα της στήλης, [εδώ](#)